

Prædiken Jule søndag 27/12 2020

Epistlen skriver apostlen Paulus til galaterne:

Men da tidens fylde kom, sendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår. Og fordi I er børn, har Gud sendt sin søns ånd i vore hjerter, og den råber: Abba, fader! Så er du da ikke længere træel, men barn. Og er du barn, har Gud også gjort dig til arving.

Galaterbrevet 4,4-7

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

I Jerusalem var der en mand ved navn Simeon; han var retfærdig og from og ventede Israels trøst.

Helligånden var over ham, og den havde åbenbaret for ham, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens salvede. Tilskyndet af Ånden kom han til templet, og da forældrene kom ind med barnet Jesus for at gøre med ham, som det var sædvane efter loven, tog han barnet i sine arme og lovpriste Gud:

Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord.

For mine øjne har set din frelse,

som du har beredt for alle folk:

Et lys til åbenbaring for hedninger

og en herlighed for dit folk Israel.

Hans far og mor undrede sig over det, der blev sagt om ham. Og Simeon velsignede dem og sagde til Maria, hans mor: »Se, dette barn er bestemt til fald og oprejsning for mange i Israel og til at være et tegn, som modsiges – ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge – for at mange hjerters tanker kan komme for en dag.« Der var også en profetinde ved navn Anna, en datter af Fanuel, af Ashers stamme. Hun var højt oppe i årene; som ung jomfru var hun blevet gift og havde levet syv år med sin mand, og hun var nu en enke på fireogfirs. Hun forlod aldrig templet, men tjente Gud nat og dag med faste og bøn. Hun trådte frem i samme stund, priste Gud og talte om barnet til alle, der ventede Jerusalems forløsning. Da de havde udført alt i overensstemmelse med Herrens lov, vendte de tilbage til Galilæa, til deres egen by Nazaret. Og drengen voksede op, blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham.

Lukasevangeliet 2,25-40

I faderens og Sønnens og Helligåndens navn +

”Mit hjerte er uroligt ind til det finder hvile hos dig” sagde Augustin i 400tallet. Det er blevet en stående definition på det at være et åndeligt væsen, et menneske lige siden.

Vi er urolige. Vi kan mærke en uro i os. En længsel.

Vi kan prøve at stille denne længsel med alverdens ting. Det kan være berusende at få mængder af gaver jule aften. Lykken vil ingen ende tage, men der går ikke lang tid før gavernes nyhed fordufter og man ønsker sig noget nyt der er større og bedre. Der er en uro. Vi bliver ikke tilfredse, og det er fordi der ikke er noget der kan stille vores længsel. Vi er urolige. Vi finder ikke fred i noget.

I dag hører vi om længsler der bliver opfyldt og fred der er inden for rækkevide.

Simeon var en gammel man med en stor længsel. Måske havde han prøvet alt muligt gennem sit liv. Prøvet at få stillet sin længsel med arbejde eller politisk aktivitet, det ved vi ikke. Men han har end sin søgen i templet og fundet frem til at længslen efter fred lå her i Herrens hus. Helligånden havde ledt ham på rette vej. Han vidste at freden fandtes i at søge Gud. Simeon blev bevæget af Helligånden til at gå op til templet for at på sin uro og længsel stillet. Det var her han skulle finde hvile. Han vidste i ånden at han skulle se det håb gå i opfyldelse, som mange i Israel havde ventet på i århundreder. I templet ser han barnet, Jesus Kristus, som er opfyldelsen af Simeons dybe længsel. Den længsel som kun Gud kan stille. For længslen er dybest set Gud der kalder på os.

Nu kan Simeon gå bort med fred. Der var intet andet i verden der kunne tilfredsstille hans længsel end at se Jesus Kristus selv. Simeon bliver et forbillede for os alle, for vi finder ikke julefreden nogle andre steder en i

Jesus Kristus. At se på ham er der eneste der kan stille vores længsel. For når vi ser Jesus, ser vi Gud og Gud er al længsels mål. Vi er skabt at Gud til Gud. Det er vores dybeste behov som menneske, at se Gud. Det er det eneste der kan tilfredsstille os.

Det kan være nyttigt at lære sine længsler at kende og spørge, hvad er det jeg dybeste set længes efter og blive ved med at spørge ind i den længsel. Det vil Helligånden møde os og forsigtigt pege os i den rigtige retning, så vores længsel bliver rettet mere og mere mod Gud, for der findes ikke noget eller nogen anden der kan stille vores længsel eller begær andet end Gud selv. Grådigheden som vi nok også alle kender er netop en perverteret længsel. Grådigheden tænker kun på mig selv, den stopper længslen i at søge videre end til det som er større og bedre end det jeg fik i julegave sidste år. grådigheden vil have mere af det samme. Mere af mere. Længslen vil have Gud.

Det er Jul og Jesus er kommet. Gud selv har besøgt og forløst sit folk, der er fred og frelse at få. Vi skal se vores dybeste længsel gå i opfyldelse når vi engang ser Gud hjemme hos ham.

I den klassiske tidebøn, som man også beder i de fleste klostre rundt om i verden, synger man Simeons lovsang hver aften i aftenbønnen inden man lægger sig til at sove. Søvnens er den lille død som minder os om at vi en dag skal dø, men vi kan sove trygt hver nat, for vore øjne har set Hans frelse. Vi kan dø med fred når den dag kommer, for vore øjne har set Din frelse. Vi har set, at Jesus er frelseren, vores dybeste længsels opfyldelse. Vi kan gå til ro med fred.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden navn